

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1986/23
20.6.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат из Београда, Улица Шпанских бораца број 48/1, против тужене Агроиндустријске комерцијалне банке АИК Банка акционарско друштво Београд, са седиштем у Београду, Булевар Михајла Пупина број 115 Њ, ради утврђења и исплате, одлучујући о жалби тужиле изјављене против пресуде Вишег суда у Београду П 1586/22 од 26.1.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.6.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ, пресуда Вишег суда у Београду П 1586/22 од 26.1.2023. године, у ставу првом изреке, тако што се усваја тужбени захтев тужиле АА па се обавезује тужена Агроиндустријска комерцијална банка АИК Банка акционарско друштво Београд, да тужиљи исплати следеће износе:

-износ од 53,73 динара са законском затезном каматом почев од 27.7.2008. године до исплате,

-износ од 130,92 динара са законском затезном каматом почев од 27.7.2008. године до исплате,

-износ од 53,42 динара са законском затезном каматом почев од 27.8.2008. године до исплате,

-износ од 129,44 динара са законском затезном каматом почев од 27.8.2008. године до исплате,

-износ од 286,38 динара са законском затезном каматом почев од 27.9.2008. године до исплате,

-износ од 732,43 динара са законском затезном каматом почев од 27.9.2008. године до исплате,

-износ од 48,55 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2008. године до исплате,

-износ од 22,76 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2008. године до исплате,

-износ од 115,96 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2008. године до исплате,

-износ од 2,48 динара са законском затезном каматом почев од 11.1.2008. године

до исплате,

-износ од 343,27 динара са законском затезном каматом почев од 27.11.2008. године до исплате,

-износ од 887,97 динара са законском затезном каматом почев од 27.11.2008. године до исплате,

-износ од 833,63 динара са законском затезном каматом почев од 29.12.2008. године до исплате,

-износ од 497,91 динара са законском затезном каматом почев од 30.12.2018. године до исплате,

-износ од 549,84 динара са законском затезном каматом почев од 30.12.2008. године до исплате,

-износ од 188,79 динара са законском затезном каматом почев од 27.1.2009. године до исплате,

-износ од 607,68 динара са законском затезном каматом почев од 27.1.2009. године до исплате,

-износ од 1.251,68 динара са законском затезном каматом почев од 27.1.2009. године до исплате,

-износ од 28.434,31 динара са законском затезном каматом почев од 24.6.2008. године до исплате,

-износ од 241.120,31 динар са законском затезном каматом почев од 7.7.2008. године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 1586/22 од 26.1.2023. године, тако што се обавезује тужени да тужилји накнади трошкове целог поступка у износу 167.720,00 динара, са законском затезном каматом на износ трошкова првостепеног поступка од 115.360,00 динара почев од дана извршности одлуке па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1586/22 од 26.1.2023. године, одлуком садржаном у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилје којим је тражила да се тужена обавезе да тужилји исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког тог износа до исплате, ближе наведено у том ставу. Одлуком садржаном у ставу другом изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужилја је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целости, како то произилази из садржине жалбе, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о

парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиле основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разложима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садрже јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је као корисник кредита, са правним претходником тужене банке дана 24.6.2008. године закључила Уговор о кредиту за куповину непокретности којим јој је банка одобрила кредит у износу од 116.287,20 ЦХФ у динарској противвредности по куповном курсу банке на дан пуштања кредита у течај (члан 1), док се она обавезала да на износ искоришћеног кредита по овом уговору плаћа банци камату по каматној стопи која важи у периоду за који се камата обрачунава уз одредбу да се камата обрачунава по стопи на нивоу тромесечног ЦХФ либора увећаног за 2% на годишњем нивоу те да каматна стопа у моменту закључења овог уговора износи 4,87% годишње, да је обрачуната камата урачуната у износ месечног ануитета и да се каматна стопа увећава за све трошкове утврђене законским прописима које је банка у обавези да примењује сада или убудуће до коначне отплате кредита (члан 3). Тужила се као корисник кредита обавезала и да на име трошкова обраде пуштања кредита у течај плати банци једнократну накнаду у висини од 0,50% на износ одобреног кредита из члана првог уговора унапред у динарској противвредности по куповном курсу банке за девизе на дан реализације кредита (члан 4). Одредбом члана 5 нормирана је ефективна каматна стопа (ЕКС), тако што је прописано да је кориснику кредита позната висина кумулативних трошкова (ефективна годишња каматна стопа) као збир свих новчаних обавеза корисника кредита, осим по основу враћања главнице, а која у тренутку закључења уговора о коришћењу кредита износи 4,92% на годишњем нивоу, те је уговорено да интегрални део овог уговора чини план отплате и преглед битних елемената отплате кредита чије примерке корисник потврђује да је примио потписом овог уговора. Одредбом члана 6 је уговорено осигурање кредита, између осталог и код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, по ком основу се корисник обавезује да плати премију осигурања и административне трошкове према тарифи корпорације (став 1. тачка 6.), док се одредбом члана 8 корисник обавезао да износ коришћеног кредита отплати банци у 316 месечних ануитета, при чему први доспева од 24.7.2008. године (став 1.), док ће износ сваке појединачне рате бити дефинисан ануитетним планом који чини саставни део овог уговора и мењаће се у складу с применом каматне стопе (став 2.), а доспели ануитет се уплаћује у динарима, а висина се израчунава ношењем ануитета израженог у ЦХФ по продајном курсом банке за девизе на дан доспећа ануитета (члан 8 став 3). Дана 27.6.2008. године, три дана након закључења уговора о кредиту, тужена је тужили предала преглед битних елемената отплате кредита, у којима се наводе подаци који се укључују у обрачун ефективне каматне стопе 1) износ кредита у динарима, апсолутни износ 5.686.862,71 динара, 2) период отплате број месеци 316, 3) номинална каматна стопа годишња, проценти са две децимале 4,87% , ефективна

каматна стопа годишња, проценат са две децимале, 4.92%, 4) укупан износ камате за период коришћења кредита у динарима, апсолутни износ од 4.304.628,15 динара, 6) укупан износ других трошкова код којих треба да плати у року коришћења кредита, у динарима, апсолутни износ 28.434,31 динара, 7) износ отплате рате ануитета у динарима, апсолутни износ 31.618,65 динара, као и подаци који се не укључују у обрачун ефективне каматне стопе: 1) критеријум за ревалоризацију – индексирање, 2) трошкови процене вредности непокретности и покретних ствари 8.000,00 динара, 3) премије осигурања или друге накнаде медицинским средствима обезбеђење кредита 239.567,05 динара, 4) трошкови уписа у регистар надлежних органа 3.200,00 динара, 5) трошкови прибављања извода из земљишних књига 360,00 динара, 6) трошкови прибављања уверења, потврда дозвола и решење надлежних органа, 7) трошкови кредитног бироа 205,00 динара, 8) остали трошкови, 9) укупни трошкови (збир 2-8) 251.332,05 динара у прегледу постоји напомена да подаци важе на датум израде прилога битних елемената отплате кредита. Тужилја је потписала овај прилог. Током трајања првостепеног поступка међу странкама није било спорно да је тужена од тужилје дана 24.6.2008. године наплатила износ од 241.120,31 динара на име трошкова обраде и пуштања кредита у течај, док је дана 07.7.2008. године наплатила 28.434,31 динара по основу провизије на име премије осигурања код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита. Неспорно је било и да је тужена банка по основу курсних разлика које су настале услед нижег (куповног курса по коме је тужилји кредит пустила у течај и вишег (продајног курса) по коме јој је наплаћивала ануитете (рате кредита), на име рата кредита више наплатила од тужилје у периоду од закључења уговора односно 27.7.2008. године закључно са 27.1.2009. године износе по датумима од којих је тражена камата, као и у ставу првом тачка 1-18 изреке првостепене пресуде (а да јој је у периоду почев од 27.2.2009. године закључно са 18.3.2015. године по истом више наплатила износе са каматом који су тужилји правноснажно досуђени ставом другим пресуде П 859/19 од 27.5.2021. године). Даном 21.6.2019. године парничне странке су закључиле и Уговор о конверзији, којим се (члан 2) тужена банка обавезала да преостали износ тужилјиног дуга од 63.320,76 ЦХФ, по њиховом уговору о кредиту од 24.6.2008. године са валутном клаузулом и припадајућим анексима, конвертује у дуг индексиран у еврима по курсу за конверзију – средњем курсу швајцарског франка према еврима који се израчунава на основу званичних средњих курсева НБС динара према еврима и динара према швајцарском франку, важећем на дан конверзије. Овим уговором је констатовано да након извршене конверзије тужилјин дуг износи 57.066,27 евра те да се умањује за 38%, те да њен преостали дуг према банци износи 35.381,09 евра, а тужилја се обавезала да га увећаног за редовну камату отплати у уговореном року, у месечним ануитетима према плану отплате, у динарској противвредности по званичном средњем курсу НБС важећем на дан уплате и по променљивој каматној стопи која представља збир шестомесечног еуро либор и фиксне марже од 3,4% на годишњем нивоу. Одредбом члана 6 уговора констатовано је и да уговор о конверзији не представља уговор о преносу, да сва средства обезбеђења успостављена на основу уговора о кредиту остају на снази и важе као средства обезбеђења потраживања банке све до коначне отплате дуга из уговора о конверзији, док је одредбом члана 7 одређено да остају на снази одредбе уговора о кредиту и евентуално закључених анекса који нису у супротности са овим уговором.

Пресудом Вишег суда у Београду П.бр. 859/19 од 27.5.2021. године, одлуком

садржаном у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава одредба чл. 9 ст. 1 Уговора о кредиту за куповину непокретности бр. ... од 24.6.2008. године, а која гласи да на све доспеле, а о року неизмирене обавезе према банци и на сва потраживања банке настале по овом Уговору, корисник до момента исплате плаћа законску затезну камату у висини редовне каматне стопе увећане за 2% на годишњем нивоу, уколико је виша. Одлуком садржаном у ставу другом изреке, обавезана је тужена банка да тужиљи исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког тог износа до исплате, ближе наведено у том ставу. Одлуком садржаном у ставу трећем изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у преосталом делу, којим је тражено да суд обавезе тужену да тужиљи исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког тог износа до исплате, ближе наведено у том ставу. Одлуком садржаном у ставу четвртом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж.бр. 5815/2021 од 29.6.2022. године, одлуком садржаном у ставу првом изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П.бр. 859/19 од 27.5.2021. године у ставовима првом и другом изреке, а жалба тужене одбијена као неоснована. Одлуком садржаном у ставу другом изреке, укинута је пресуда Вишег суда у Београду П.бр. 859/19 од 27.5.2021. године у ставовима трећем и четвртом и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, ради одлуке о захтевима за исплату више наплаћеног по основу курсних разлика те износа наплаћених по основу трошкова обраде и пуштања кредита у течај, као и износа који је тужиљи наплаћен на име трошкова осигурања кредита код НКОСК, првостепени суд је применом одредби члана 103 став 1 и 105 став 1 ЗОО, као претходно питање у смислу одредбе члана 12 ЗПП у вези одредби члана 107 став 1, 109 став 1 и 110 ЗОО, пазећи по службеној дужности на ништавост, расправио питање пуноважности одредби Уговора о кредиту од 24.6.2008. године, садржаних у члану 1 и 8 став 3 (који се односе на уговарање различитих курсева приликом пуштања кредита у течај и наплате ануитета, а без обзира што је почев од 27.3.2015. године наплата ануитета успостављена по куповном курсу, по коме је кредит одобрен), члан 4 став 1 (који се односи на трошкове обраде и пуштања кредита у течај) и члан 6 став 1 тачка 6 (који се односи на трошкове осигурања кредита. Како је кредит пуштен у течај по куповном курсу, а уговорено је да се доспели ануитети уплаћују у динарима према продајном курсу за валуту ЦХФ на дан доспећа ануитета, све до 27.3.2015. године су се обавезе банке, као економски јаче стране, обрачунавале по повољнијем, а обавезе тужиље, као корисника кредита и економски слабије стране по мање повољном курсу, чиме је тужиљу банка ставила у неравноправан, неповољнији положај, јер јој је уз цену – накнаду за коришћење одобреног кредита у виду камате, наметнута и обавеза плаћања разлике у курсу по свакој јединици стране валуте за коју је кредит везан. Овако нарушавање еквивалентности узајамних давања уговарача и неравноправан положај који је на штету тужиље уговорен према унапред припремљеном уговору од стране банке, чини ништавим одредбе члана 1 и члана 8 став 3 уговора, а обавеза да поред реалне вредности, примљеног новца и накнаде за коришћење истог тужиља плати и скривену накнаду у висини накнаде између куповног и продајног курса, осим начелима ЗОО, супротно је и императивној одредби члана 1065 истог закона.

Према мишљењу првостепеног суда ништава је одредба члана 4 Уговора о кредиту,

којим се тужилца обавезала да на име трошкова обраде и пуштања кредита у течај плати банци једнократну накнаду у висини од 0,50% на износ одобреног кредита из одредбе члана 1 уговора, унапред у динарској противвредности по куповном курсу банке за девизе на дан реализације кредита. Банка има право да наплати трошкове и накнаду за своје услуге у вези са реализацијом кредита јер ово право није искључено одредбом члана 1065 и 1066 ЗОО, те одредбама Закона о банкама, које у члану 4 став 1 тачка 2 није ближе прописана садржина уговора о кредиту, али је чланом 42 одређено да на уговор између банке примењују опште услове пословања које је банка дужна да истакне у својим просторијама на видном месту најмање 15 дана пре њихове примене, те члан 43 према којем НБС може прописати јединствени начин обрачуна и објављивања трошкова накнаде банкарских услуга и то нарочито по основу депозита и других кредитних послова. Формулација спорне одредбе члана 4 у контексту одредбе члана 3 (која дефинише уговорену камату) и одредбе члана 5 (која нормира ефективну годишњу каматну стопу, али прописује и да је интегрални део уговора Преглед битних елемената отплате кредита који у обрачун ефективне каматне стопе укључује и укупан износ других трошкова које клијент треба да плати у року коришћења кредита у износу од 28.434,31 динара, а чији примерак корисник потврђује да је примио потписом овог уговора), у ситуацији у којој је преглед битних елемената тужилца примила 27.6.2008. године, односно 3 дана по закључењу уговора, упућује на закључак да структура трошкова наплаћених послова одредбе члана 4. уговора у конкретном случају тужилца није благовремено довољно прецизно разјашњена у смислу постојања, висине и момента њене обавезе да их плати (у проценту или фиксно, једнократно или кроз ефективну камату на годишњем нивоу). Банка није тужилца као кориснику кредита у предуговорној фази доставила понуду која садржи обавештење о врсти и висини и моменту доспелости ових трошкова које падају на њен терет, уз одређење да ли су фиксни или променљиви, а ако су променљиви периоде у којима ће се мењати, услови и начин измене. Наведено обавештавање корисника у предуговорној фази засновано је на једном од основних начела заштите потрошача (право на информисање) и обухвата дужност банке да кориснику пружи информацију и одговарајуће објашњење о условима који се односе на уговор о кредиту за које је показао интересовање, на начин који би му омогућио да упореди понуде различитих давалаца истих услуга и процени да ли ови услови одговарају његовим потребама и финансијској ситуацији, а који га ни једног тренутка не би довео у заблуду, у коју је у конкретном случају доведена тужилца паралелним уговарањем ЕКС и фиксних трошкова обраде кредита, супротно обавезама банке прописаних одредбама члана 10, 11, 12 и 46 Закона о облигационим односима. Како тужена банка није доказала да је у предуговорној фази тужилца упозната са овом својом обавезом на јасан и разумљив начин, већ је тужилца тек три дана након закључења уговора о кредиту издала преглед битних елемената уговора, то се не може сматрати да ју је као корисника кредита на адекватан начин упознала са свим њеним обавезама, због чега је оваква одредба уговора ништава. Првостепени суд је мишљења да је ништава и одредба члана 6 став 1 тачка 6 уговора којом је обавезана тужена да сноси трошкове осигурања кредита код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, односно премије осигурања и административне трошкове према тарифи корпорације, а ради тога што тужилца приликом закључења уговора о кредиту није била страна уговорница у уговору о осигурању потраживања закљученог између банке и Националне корпорације за осигурање кредита, нити је доказано да је уговор о осигурању банка закључила у њену корист.

Тужилца као корисник кредита при потписивању уговора о кредиту нити при

евентуалном закључивању уговора између банке и НКОСК нема дакле статус осигуравача, а ни уговарача осигурања, нити осигураника, већ је ван уговорног односа по основу осигурања и без икаквог права из тог уговора будући да обавезу према НКОСК има искључиво тужена банка. Осим тога тужена до закључења главне расправе није пружила доказ за своју тврдњу да је тужила у предуговорној фази унапред понудила закључење уговора о кредиту који није осигуран и по другачијим условима закљученог осигураног, како би благовремено била информисана о таквој понуди и имала прилику да је упореди са понудама других банака. Цитирана одредба је ништава, јер је супротна одредби члана 1065 ЗОО, као и осталим начелима облигационог права из члана 11, 12, 13, 15, 18 и 21 ЗОО.

Према ставу првостепеног суда утврђена ништавост сагласно одредбама члана 104 став 1 и 3 и члана 210 ЗОО има за последицу обавезу сваке уговорне стране да по правилима стицања без основа другој на њен захтев врати све оно што је примила по основу ништавог уговора, а будући да се ради о преласку имовине једног лица у имовину другог лица обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао. Како ништавост уговорних одредби делује *ab initio*, а пошто оне не производе правно дејство, док евентуална пресуда којом се ништавост утврђује има само декларативни карактер у конкретном случају питање плаћања, с обзиром да основ који се није остварио. Зато је у вези истакнутог приговора застарелости тужилиних потраживања почетак тока застарелости првостепени суд ценио применом одредбе 361 став 1 ЗОО почев од дана сваке појединачно више наплаћене рате применом вишег (продајног курса, односно почев од дана наплате износа по основу накнаде за обраду кредитног захтева и трошкова осигурања кредита). Будући да се на застарелост када је у питању неосновано обогаћење примењује десетогодиши рок прописан одредбом члана 371 ЗОО, првостепени суд је закључио да су застарела сва тужилина потраживања плаћања која је чинила у периоду који је претходио року од 10 година, пре него што је дана 20.2.2019. године поднела ову тужбу, када је прекинуто застаревање у смислу одредбе члана 388 ЗОО. Услед застарелости одбијен је тужбени захтев за повраћај по основу курсних разлика више плаћених износа од 27.1.2009. године са каматом, али и захтев за исплату износа од 28.434,31 динара, плаћен 24.06.2008. године по основу накнаде за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у течај, те исплате премије осигурања и административних трошкова код НКОСК која је плаћена 7.7.2008. године у износу од 241.120,31 динара све са траженом каматом.

Оваква одлука првостепеног суда се не може прихватити као правилна, јер је првостепени суд, доносећи побиијану пресуду, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање неправилно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности. Ово због тога што је првостепени суд у конкретном случају неправилно применио одредбе чланова 361. и 371. ЗОО, па је неправилно закључио да у конкретном случају почетак тока застарелости треба да се цени почев од дана сваке од појединачно више наплаћене рате применом вишег (продајног) курса, односно почев од дана наплате износа по основу накнаде за обраду кредитног захтева и трошкова осигурања кредита, из ког разлога је и сматрао застарелим сва тужилина потраживања плаћања која је чинила у периоду који је претходио року од 10 година пре него што је поднела ову тужбу.

Наиме, сходно одредби члана 110 ЗОО право на истицање ништавости се не

гаси, као и да је у случају ништавост уговора свака уговорна страна дужна је да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, сходно одредби члана 104 истог закона. Међутим, ове одредбе не искључују примену одредбе члана 371 ЗОО, већ значе да рок застарелости из члана 371 ЗОО почиње да тече од момента када се утврди ништавост уговора и истиче протеком рока од 10 година. Право на утврђење ништавости уговора није временски ограничено, оно не застарева, али од момента када се утврди ништавост уговора почиње да тече рок застарелости према одредбама Закона о облигационим односима.

С обзиром да је, у конкретном случају, ништавост спорних одредби утврђена пресудом Вишег суда у Београду П бр. 1586/22 од 26.1.2023. године другостепени суд сматра да рок застарелости треба да се цени моментом доношења ове пресуде, а не како то погрешно првостепени суд сматра од појединачно наплаћене сваке рате. Због наведеног потраживања тужиле за враћање износа наплаћених по основу одредби уговора за које је утврђено овом пресудом да су ништаве уживају судску заштиту, и захтев за повраћај наведених новчаних износа, чија је висина неспорна међу странкама, је основан.

На износе наплаћене по основу ништавих одредби уговора, тужилца има право на камату у висини стопе законске затезне камате почев од дана исплате износа, у смислу одредбе чл. 214 ЗОО, јер је тужена морала знати као професионална организација да је обавезивање на исплату накнада корисника кредита на начин описан у образложењу побијане пресуде, по појединачно наведеним ништавим одредбама уговора, противно принудним прописима, због чега је несавестан стицалац.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је преиначио првостепену пресуду у ставу првом изреке, тако што је усвојио тужбени захтев тужиле, а у смислу одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП-а.

С обзиром да је преиначена одлука о главној ствари, Апелациони суд је преиначио одлуку о трошковима поступка, те је на основу одредбе члана 150, 153 и 163 ЗПП-а, обавезао тужену да тужилци надокнади трошкове првостепеног поступка и то: на име састава тужбе у износу од 9.000,00 динара (увећано за 150% на име 4 постављена тужбена захтева), на име састава три образложена поднеска износ од по 9.000,00 динара, на име састава једног необразложеног поднеска износ од 4.500,00 динара, на име заступања на 2 одржана рочишта износ од по 10.500,00 динара, на име заступања на једном неодржаном рочишту износ од 6.000,00 динара, на име таксе на тужбу износ од 17.180,00 динара, на име таксе на првостепену одлуку износ од 17.180,00 динара, као и трошкове другостепеног поступка на име састава жалбе износ од 18.000,00 динара, састављене од стране пуномоћника из реда адвоката, на име таксе за жалбу и другостепену одлуку обрачунату сходно висини спора од 368.997,00 динара, односно у висини таксе од 17.180,00 динара за жалбу и 17.180,00 динара за другостепену одлуку све одмерено по Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/2012, 99/2020 и 37/2021), као и важеће Таксене тарифе, те је применом одредбе члана 401 тачка 3 у вези са одредбом члана 165 став 2 ЗПП-а, одлучено као у ставу другом изреке обавезивањем туженог да плати трошкове целог поступка у укупном износу од 167.720,00 динара.

На износ досуђених трошкова првостепеног поступка у износу од 115.360,00 динар, крећући се у оквиру истакнутог захтева, тужена је обавезана на исплату камате у висини стопе законске затезне камате, почев од дана извршности пресуде до исплате, применом одредбе чл. 277 и 324 ЗОО.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић , с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић